

CHƯƠNG VII

Trong khi Thiều đang lo lắng về sự tình nghịch quá trớn của các cô nhân viên đối với khách hàng thì bỗng xảy ra một chuyện khiến anh vô cùng phân chấn và ngay lập tức quên hẳn nỗi e ngại cạnh cánh bấy nay.

Hôm đó đang ngồi nhập dữ liệu, thành linh Thục kêu lên:

- Anh Thiều ơi anh Thiều!

- Gì vậy Thục?

Thục ngập ngừng:

- Hình như bản thảo này viết sai hay sao ấy!

Thiều ngạc nhiên rời bàn bước lại:

- Sai sao?

Thục chỉ tay vô bài viết trước mặt:

- Hai câu thơ này của Hàn Mặc Tử mà ông tác giả này ông bảo là của Xuân Diệu! Thiều nhíu mày nhìn vào tập bản thảo. Cả Xuyên và Cúc Hương cũng tò mò chụm đầu nhìn theo tay Thục chỉ. Quả là có hai câu thơ được trích dẫn trong bài:

Người đi, một nửa hồn tôi mất

Một nửa hồn kia bỗng đại khờ.

Thiều lẩm nhẩm đọc đi đọc lại hai, ba lần rồi vỗ trán:

- Thục nhớ có chắc không? Sao tôi thấy hai câu này giống thơ Xuân Diệu quá!

Cúc Hương hừ mũi:

- *Cancel* câu nói đó đi ghen! Nhỏ Thục của tụi này là học sinh giỏi văn cấp thành phố đó! Nó nói không có sai đâu!

Cancel là ngừng thực hiện hoặc hủy bỏ một mệnh lệnh vừa phát ra. Cách đây mấy ngày, Thiều vừa giảng giải cho Cúc Hương về lệnh *cancel*, bây giờ nó đem lệnh đó ra kê ngay vào trước mũi anh khiến anh dở cườ dở mếu.

- Đâu phải là tôi không tin Thục! - Thiều áp úng phân trần - Tôi chỉ muốn nói chúng ta phải thận trọng trong những trường hợp như thế này thôi! Thục mỉm cười:

- Anh Thiều đừng lo! Tôi chắc chắn đây là hai câu thơ của Hàn Mặc Tử!

- Thục có nhớ tên bài thơ đó không?

Thiều hỏi Thục mà mắt lại cảnh giác ngó Cúc Hương, sợ nó nổi hứng chặn họng mình.

- Đó là bài “Những giọt lệ”! - Thục chậm rãi đáp - Hai câu này là hai câu cuối của khổ thứ hai!

Rồi không đợi Thiệu yêu cầu, Thục đọc luôn cả bốn câu:

*Họ đã xa rồi không níu lại
Lòng thương chưa đã, mến chưa bừa
Người đi, một nửa hồn tôi mất
Một nửa hồn kia bỗng đại khờ.*

Đến lúc này Thiệu mới thực sự yên tâm. Anh cười xòa:

- Như vậy là ông tác giả này sai đứt đuôi đi rồi!

Cúc Hương tùm tùm:

- Bài thơ nào có “thương thương mến mến” là con Thục nó thuộc kỹ lắm!

Thục phớt lờ câu châm chọc của Cúc Hương. Nó ngược nhìn Thiệu:

- Bây giờ sao hờ anh?

- Sao là sao?

- Mình có nên nói cho cái ông gì đó ở báo Tuổi Hoa biết không?

- Ờ, ờ, nói chứ! - Thiệu tặc lưỡi, rồi anh nói tiếp, vẻ ngần ngại - Chẳng rõ khi bị mình phát hiện ra sai sót, họ có tự ái gì không!

- Anh chỉ giỏi tài lo xa! - Cúc Hương bĩu môi - Mình chỉ cho họ thấy cái sai để họ kịp sửa trước khi in ra hàng vạn bản, lẽ ra họ phải khệ nệ khiêng cả núi bánh trái đến tạ ơn mình ấy chứ!

- Mà nữa! - Thục lườm Cúc Hương - Mà không mở miệng thì thôi, còn hễ mở miệng thế nào cũng dính tới chuyện ăn uống!

Cúc Hương cười hì hì:

- Thì trời sinh cái miệng là để ăn mà! Nếu mở miệng mà không dính đến ăn uống thì mở làm gì cho nó... mới!

Thục ra cái miệng của Cúc Hương không chỉ dùng để ăn. Ngày hôm đó nó còn dùng để nói những lời tiên tri nữa.

Bởi vì hai ngày sau người đàn ông tên Bông của tòa soạn báo Tuổi Hoa ghé lại và trái với sự e ngại của Thiệu, khi được anh báo lại những sai sót của bài viết, Ông ta chẳng hề tự ái hay khó chịu. Ngược lại, ông còn luôn miệng cảm ơn rồi rít.

Và khi biết người có công lớn trong chuyện này là Thục, một trong ba cô gái đánh máy tinh nghịch kia, ông liền chạy ra ngoài mua một bọc bánh trái đem vào.

Ông đặt bọc bánh xuống trước mặt ba cô gái vui vẻ:

- Mời các cô! Đây coi như là món quà tạ ơn của tôi! nếu cô Thục không kịp thời phát hiện ra sự lầm lẫn kia thì thật tai họa không biết đâu mà lường!

Cúc Hương nhón một miếng bánh cười cười:

- Tránh được một “tai họa không biết đâu mà lường” mà tạ ơn như thế này thì đúng là còn thiếu nhiều quá!

Người đàn ông bối rối đưa tay vuốt tóc, đúng ra là vuốt cái trán hói:

- Còn thiếu cái gì hả cô Cúc Hương?

- Ủa sao chú biết tên tôi? Ồ Cúc Hương ngạc nhiên.

- À, khi nãy anh Thiếu có giới thiệu tên của các cô! Thiếu cái gì, cô cứ nói! Nếu tụi tôi có khả năng...

- Cái này thì dứt khoát là chú có thừa khả năng rồi! - Cúc Hương nhanh nhẩu ngắt lời - Đó là... đó là...

- Đó là sao? - Người đàn ông hỏi hộc.

Cúc Hương nheo mắt:

- Đó là khi báo in ra, chú phải... tặng tụi này mỗi đứa một cuốn!

- Trời đất tưởng gì! - Người đàn ông thở phào - Chuyện đó đương nhiên tôi phải nghĩ đến rồi, không cần các cô phải nhắc!

Xuyến nãy giờ ngồi im nhai bánh, bỗng vọt miệng:

- Nhưng có một chuyện quan trọng khác chắc chú quên “nghĩ đến”!

Người đàn ông giật thót:

- Chuyện gì vậy cô Xuyến?

- Chuyện tụi này nhờ chú bữa trước đó!

Người đàn ông bóp trán:

- Chuyện gì vậy cà?

- Đúng là chú quên thật rồi! - Xuyến khẽ nhún vai - Chuyện tụi này nhờ chú giới thiệu gặp gỡ nhà thơ Tóc Mây đó!

- À, à - Người đàn ông gật gật gù - Không phải là tôi quên! Nhưng mấy bữa nay tôi không gặp ổng!

Thục chớp mắt:

- Ổng bệnh hả chú?

- Không phải! Ổng đi công tác xa!

Cúc Hương liếm môi:

- Nhà thơ mà cũng đi công tác? Tôi cứ tưởng đã là nhà thơ thì chỉ có ngồi làm thơ thôi chứ!

- Đâu có suy nghĩ đơn giản như cô được! - Người đàn ông phì cười - Nhưng các cô cứ yên chí, khi nào nhà thơ Tóc Mây trở về, tôi sẽ chuyển lời dùm các cô!

- Chú ráng nhớ giùm nhen! - Cúc Hương mỉm cười tinh quái - Chứ con Thục nhà này mà chưa gặp được thi sĩ Tóc Mây là nó ăn không ngon ngủ không yên đâu! Trong khi người đàn ông ngăn người ra trước câu nói của Cúc Hương thì Thục thò tay ngắt vào lưng bạn:

- Nói bậy nè!

- Bậy gì! - Cúc Hương vừa né người vừa cao giọng trêu - Học sinh giỏi văn mà gặp thi sĩ giỏi thơ là đúng bài bản quá rồi chứ còn gì nữa!

Cúc Hương nói chưa dứt câu, Thục đã đỏ mặt nhòm người tới khiến Cúc Hương phải xô ghế đứng dậy. Hai cô mãi rượt chạy lòng vòng đến nỗi ông khách ở báo Tuổi Hoa cáo từ ra về từ lúc nào cũng chẳng biết. Nếu lúc đó Thiều không kịp thời can thiệp, phòng vi tính của công ty Việt Anh có nguy cơ sẽ biến thành cái chợ măt.

Thiều đặt xấp bản thảo mới trước mặt Xuyên, háng giọng:

- Chiều nay đánh xong báo Tuổi Hoa, các bạn nhập tiếp cuốn này. Đó là chuyện thứ nhất. Thứ hai là bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ hướng dẫn các bạn sử dụng chương trình *Page Maker* để sắp tới các bạn sẽ thay phiên nhau phụ tôi dàn trang.

- Trước nay anh và anh Vân vẫn dàn được kia mà? - Xuyên thắc mắc.

- Hiện nay anh Vân đang phải soạn một số biểu mẫu thống kê cho công ty nên chỉ còn mình tôi lo phần này!

Cúc Hương và Thục lúc này đã xúm xít quanh Thiều. Nghe nói Vân không còn phụ trách công việc xếp chữ, Cúc Hương thẳng thốt buột miệng:

- Vậy anh Vân không còn ở đây nữa hả?

- Thì vẫn ở đây chứ ở đâu! - Thiều nheo mắt cười cười đầy ngụ ý.

- Làm gì mà mày cuống lên thế!

Xuyên ngáy Cúc Hương. Nó định mở miệng trêu thêm một câu nữa nhưng sự nhớ Cúc Hương có thể phản công lại nó bất cứ lúc nào nên rút cuộc nó đành nén lòng ngồi im

Thực ra lúc đó Cúc Hương chẳng còn bụng dạ nào để ý đến những lời chọc ghẹo của Xuyên. Khi này, tưởng Vân sắp chuyển khỏi phòng vi tính, nó nghe tim mình như bị ai bóp mạnh. Đến khi Thiều lên tiếng cải chính, nó mới hoàn hồn. Chỉ trong một thoáng, lòng nó thoát buồn thoát vui, trôi lên hụp xuống hết như xe tải đi qua ổ gà, lạ ghê!

Lẳng nghe tiếng đập của trái tim vẫn còn “bình bịch” trong ngực mình, Cúc Hương vừa ngỡ ngàng lại vừa bền lễn. Nó chẳng rõ tại sao dạo này nó thay đổi

quá xá. Tự nhiên nó bỗng hóa thành một đũa đa cảm hệt như nhỏ Thục “mít ướn”, chẳng còn đâu vẻ oai phong kiêu hãnh của cô gái hệ PAL ngày nào.

Mà Vân, người nhỏ a- xít vào trái tim bằng sắt của nó, lúc nào cũng giữ bộ mặt phớt tỉnh Áng- lê trông phát ghét! Với anh, bao giờ Cúc Hương cũng cảm thấy xa cách. Thật chả bù với sự thân mật quá đáng giữa Thiều và Xuyên. Hai người này không biết “tâm sự” với nhau những gì mà lần nào nhìn qua, Cúc Hương cũng thấy họ thủ thủ rù rì.

Vân lại khác. Anh ngồi títt đằng góc phòng, chẳng khác nào ngồi trên... sao Hỏa, Cúc Hương không biết làm sao bắt chuyện. Anh lại giữ ý giữ tứ chẳng buồn bèn mảng lại chỗ Cúc Hương ngồi, trừ khi có “yêu cầu đặc biệt”.

Thấy vậy, Cúc Hương càng muốn “hành hạ” anh cho bõ tức. Nó cứ “Anh Vân ới ời” luôn miệng, dù chỉ để nhờ anh một chuyện nhỏ xíu. Buổi học *Windows* đầu tiên cũng vậy.

Hôm đó Thiều trực tiếp hướng dẫn cho ba cô gái. Còn Vân vẫn ngồi cặm cụi đằng góp phòng trước chiếc máy của mình.

Thiều vừa gõ lệnh *Win* vừa giảng giải:

- *Windows* là một môi trường hay là một hệ điều hành do hãng Microsoft sản xuất...

Thiều càng cắt nghĩa, Cúc Hương càng rối mù. Nó rối rít:

- Thôi, thôi nói chừng đó là dư thừa rồi! Bây giờ anh nói cho tụi này nghe tại sao người ta gọi cái chương trình này là *Windows* đi!

Đúng lúc đó, cửa sổ *Program manager* xuất hiện trên màn hình. Thiều chỉ tay lên khung chữ nhật màu trắng:

- Cái khung này gọi là cửa sổ!

Xuyên ngồi cạnh Thiều lâu nay, đã từng hiếu kỳ liếc xem anh dàn trang nên chẳng lạ gì cái “cửa sổ” đó. Chỉ có Thục và Cúc Hương là ngạc nhiên.

Cúc Hương trợn mắt:

- Trời đất cái khung này to đùng như cái cổng chợ Bến Thành mà dám gọi là “cửa sổ” hả?

- Ta có thể làm cho nó nhỏ lại!

Vừa nói Thiều vừa cầm lấy *con chuột*. Anh rê *con trỏ* tới góc *cửa sổ*, bấm nhẹ một cái. Khung *cửa sổ* lập tức thu nhỏ lại còn phân nửa. Anh bấm thêm một cái nữa, khung *cửa sổ* đóng hẳn lại và biến thành một hình tượng nhỏ bằng *con tem* nằm ở đáy màn hình.

Trong khi các cô gái đang còn ngạc nhiên, Thiều bấm đúp hai cái lên hình tượng. Cửa sổ *Program Manager* lại mở ra.

- Hay quá hén! - Thục buột miệng khen.

Thiếu mỉm cười:

- *Windows* đại khái là vậy. Đó là một hệ thống *phần mềm* tổng hợp được điều hành thông qua các *cửa sổ*.

Rồi anh chỉ tay vào hình tượng có chữ *Aldus* trên màn hình:

- Đây là *cửa sổ* để vào chương trình dàn trang *Page Maker*. Nhưng trước khi học tới phần này, các bạn cần phải học cách điều khiển thành thạo *con chuột* đã!

Theo lệnh của Thiếu, ba cô gái ai về chỗ nấy. Sau đó, Thiếu đi tới từng máy hướng dẫn các cô gái cách sử dụng thứ thiết bị lạ lẫm này.

Trong khi Xuyên và Thục ngồi chăm chỉ dượt tới dượt lui các thao tác thì Cúc Hương sau khi kéo *con chuột* chạy lòng vòng trên màn hình, bỗng ngoác miệng kêu lớn:

- Anh Vân ơi ời!

- Gì vậy Cúc Hương? - Vân quay sang.

- Anh lại đây tôi nhờ cái này chút!

Vân rời bàn bước lại:

- Gì?

Cúc Hương gãi đầu:

- Anh chỉ tôi cách thoát khỏi *cửa sổ* này đi!

- Nhấn ESC! Bộ Cúc Hương không nhìn thấy hàng chữ dưới đáy màn hình sao?

Vân nói, chân dậm quay lại chỗ ngồi. Nhưng Cúc Hương đã gọi giật:

- Khoan đã!

- Gì nữa?

Cúc Hương nhõng nhẽo:

- Anh làm sao cho máy của tôi khác với máy của hai đứa kia đi!

Vân hừ mũi:

- 386 thì máy nào cũng giống máy nào cũng giống máy nào, làm sao “làm cho khác” được! Chẳng lẽ đòi lại cho cô chiếc 286 bữa trước?

Thấy Vân có vẻ bực bội, Cúc Hương liền xuống nước:

- Ý tôi không phải vậy! Tôi muốn nói cái màn hình kia!

- Cô thì lúc nào cũng màn hình! - Đang làu bàu, chợt nhận ra mình quá nghiêm khắc, Vân liền dịu giọng - Màn hình sao?

Cúc Hương chớp mắt:

- Sao cái màn hình *Windows* nào cũng trắng nhờ nhờ hết vậy? Bộ không có màu nào tươi tắn hơn sao?

- Cô muốn đổi màu thì vào đây cô tha hồ đổi!

Vừa nói Vân vừa cầm lấy *con chuột* trên tay Cúc Hương. Vừa chạm vào tay anh, Cúc Hương giật bắn người, vội rút phắt tay lại nhưng rồi thấy anh chẳng để ý gì, nó tự xấu hổ thẹn và nghe mặt mình nóng lên.

Vân mở hộp *Color* trong cửa sổ *Control Panel*, dịu dàng bảo:

- Trong này người ta đã cài đặt sẵn trên hai mươi mẫu màu, Cúc Hương muốn chọn màu nào cũng được. Đây là mẫu *Bordeaux*. Còn đây là mẫu *Pastel*...

Nói đến đâu, Vân nhấn phím mũi tên cho mẫu màu hiện ra đến đó.

Cúc Hương dán mắt vào màn hình, luôn miệng xuýt xoa:

- Trời ơi, đẹp quá!

Vân mỉm cười:

- Nếu không thích những mẫu màu có sẵn, Cúc Hương có thể tạo ra những mẫu màu như ý muốn.

Nghe vậy, mắt Cúc Hương sáng trưng. Nó láu táu:

- Đâu? Cách nào đâu?

Sau khi học được cách pha màu, Cúc Hương chúm mũi vào màn hình say sưa “thiết kế” hết mẫu này đến mẫu khác. Nó mê mẩn trò này đến nỗi Vân bỏ đi lúc nào, nó cũng chẳng hay.

Nó tạo một mẫu toàn màu xanh ngọc và đỏ cánh sen, đặt tên là mẫu “hy vọng”. Mẫu “nhớ nhung” thì pha trộn giữa tím, vàng nhạt và xanh nước biển.

Mẫu “cáu kỉnh” gồm màu nâu và màu đỏ sậm. Mẫu “u buồn” có vàng và xanh lá cây...

Xong xuôi đâu đó, nó quay sang khều Thục:

- Xem này!

- Gì vậy?

- Tao vừa chế ra các mẫu màu lạ lắm!

Vừa nói Cúc Hương vừa hí hửng giới thiệu các mẫu màu trên máy.

Thục nhăn mặt:

- Mà đặt tên thấy mà ghê! Cái gì mà “u buồn” với lại “cáu kỉnh”?

Miệng tuy nói vậy nhưng trong bụng Thục vẫn khoái cái trò “tạo mẫu” của bạn mình mê tơi. Vì vậy, khi Cúc Hương sừng sộ:

- Tao đặt tên gì kệ tao! Mà có muốn học không?

Thục liền rít rít:

- Học học! Mà chỉ tao đi!

Thục bắt chước Cúc Hương, tạo một số mẫu màu cho riêng mình. Nhưng nó chỉ thay đổi mẫu màu trên màn hình *Windows* một thời gian rồi lại quay trở về với màu xanh trắng ban đầu. Cúc Hương thắc mắc, nó bảo:

- Những mẫu màu kia đẹp thì đẹp thật nhưng khó nhìn thấy chữ quá!

Cúc Hương “xì” một tiếng:

- Chứ sao tao đọc được?

Nghe Cúc Hương hỏi vặn, Thục há hốc mồm, chẳng biết trả lời sao đành nhe răng cười trừ.

Cúc Hương không chỉ sử dụng các màu nền đa sắc, mà nó còn thay đổi mẫu mã liên tục. Bữa nào vui vui, nó cài mẫu “hy vọng”. Hôm nào chán chán, nó chọn mẫu “u buồn”.

Một bữa Vân đi ngang qua, thấy màn hình trước mặt Cúc Hương toàn nâu với đỏ, anh ngạc nhiên ngừng lại hỏi:

- Sao cô chọn màu gì trông nhức mắt quá vậy?

Cúc Hương lạnh lẽo:

- Tôi thích vậy! Đây là mẫu “cáu kính”!

Vân bật cười:

- Mẫu “cáu kính” tên gì ngộ quá vậy?

- Chẳng có gì là ngộ hết! - Giọng Cúc Hương vẫn lạnh băng - Hôm nào cáu kính thì tôi chọn mẫu này!

Lời giải thích của Cúc Hương khiến Vân không nén được tò mò:

- Vậy bữa nay cô cáu lắm hả?

- Chứ còn gì nữa!

Vân tủm tỉm:

- Ai làm gì cô mà cô cáu thế?

- Anh chứ ai!

- Tôi? - Vân chưng hửng.

Cúc Hương mím môi:

- Chứ còn ai vô đây!

Vân bắt đầu bối rối. Anh dè dặt hỏi lại:

- Tôi có làm gì đâu mà cô cáu?

Cúc Hương vùng vằng:

- Ai bảo hồi sáng anh la tôi!

Vân trố mắt:

- Tôi la cô hồi nào?

- Hồi tôi chơi *games* đó!

- Trời đất, cái cô này! - Vân lắc đầu - Tôi chỉ sợ cô mãi chơi quên nhập dữ liệu, tôi nhắc thế thôi chứ tôi la cô hồi nào!

- Nhắc thì cũng như la! - Giọng Cúc Hương bướng bỉnh.

Biết không thể “đổi thoại” với cô gái “cáu kỉnh” này được, Vân chỉ biết thở một hơi dài và lặng lẽ bỏ đi.

Nhưng cũng từ bữa đó, Vân bắt đầu chú ý đến màn hình *Windows* của Cúc Hương. Và chẳng bao lâu anh đã biết hết các màu sắc Cúc Hương thường sử dụng cũng như những ý nghĩa ẩn sau mỗi màu kỳ lạ đó.

Và cũng từ đó, anh trở nên thận trọng hơn trong cách ứng xử của mình với cô gái đa cảm này. Hễ hôm nào thấy trên màn hình của Cúc Hương Xuất hiện màu nâu và đỏ sậm hoặc vàng và xanh lá cây thì hôm đó dẫu cô quấy phá, vùi vãnh hoặc mê mãi chơi *games* đến mấy, anh cũng bấm bụng tươi cười ra vẻ ta đây là một người dễ tính lắm lắm. Anh không nỡ làm phật lòng cô một khi cô đã lặng lẽ báo cho cả thế giới biết rằng cô đang “cáu kỉnh” hoặc đang rất đổi “u buồn”...